

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2594/2524

พนักงานอัยการประจำศาลแขวงราชบุรี โจทก์ นายสี วรรณเทวี กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.อ. มาตรา 225

ย่อ / หลักกฎหมาย

จำเลยทั้งสองถูกฟ้องว่ากระทำการปิดกั้นและทدنน้ำในลำน้ำอันเป็นการทำให้เสื่อมประโยชน์แก่ทางน้ำสาธารณะ จำเลยทั้งสอง ให้การและนำสืบทำนองเดียวกันว่าได้กระทำด้วยความจำเป็นเพื่อให้จำเลยและคนงานมีน้ำกินน้ำใช้ เช่นนี้ การที่จำเลยที่ 1 ฎีกาข้อกฎหมายอ้างว่ากระทำไปด้วยความจำเป็น. โดยยกข้อเท็จจริงเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายดังกล่าวว่าเพื่อนำน้ำเข้าใช้ในกิจการเหมืองแร่ ซึ่งเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ปรากฏในสำนวนและมีได้ยกขึ้นว่ากันมาแต่ในศาลชั้นต้น ฎีกาข้อกฎหมายของจำเลยที่ 1 จึงต้องห้ามตามกฎหมาย

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องว่า เมื่อวันที่ ๑๒ มกราคม ๒๕๒๒ ถึงวันที่ ๒๐ กุมภาพันธ์ ๒๕๒๒ จำเลยทั้งสองร่วมกันกระทำการปิดกั้นและทدنน้ำในลำน้ำห้วยเจดีย์อันเป็นการทำให้เสื่อมประโยชน์แก่ทางน้ำสาธารณะ โดยไม่ได้รับอนุญาตจากทรัพยากรธรณีประจำท้องที่ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติแร่ ฯลฯ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ อ้างว่าบริษัทสินแร่สยามซึ่งทำเหมืองแร่อยู่เหนือลำน้ำของเหมืองแร่จำเลยที่ ๑ กลั่นแกล้งปิดน้ำในลำน้ำ ทำให้จำเลยและคนงานในเหมืองของจำเลยไม่มีน้ำกินน้ำใช้ จึงต้องไปปิดกั้นอีกลำน้ำหนึ่งมาใช้ด้วยความจำเป็น ขอให้ยกฟ้อง ศาลชั้นต้นวินิจฉัยว่า จำเลยกระทำความผิดโดยมิใช่อยู่ในสถานการณ์ที่ไม่สามารถหลีกเลี่ยงให้พ้นโดยวิธีอื่นใดได้ จำเลยทำการปิดกั้นทางน้ำสาธารณะเพียงเพื่อความสะดวกสบายในการนำน้ำมาใช้บริโภคเท่านั้นฟังไม่ได้ว่าจำเลยกระทำความผิดด้วยความจำเป็น พิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสองตามพระราชบัญญัติแร่ ฯลฯ จำเลยที่ ๑ อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยที่ ๑ ฎีกา ศาลชั้นต้นสั่งรับเฉพาะฎีกาข้อกฎหมายที่ว่า จำเลยที่ ๑สั่งให้จำเลยที่ ๒ ปิดกั้นและทدنน้ำจากทางน้ำสาธารณะเพื่อใช้ในกิจการเหมืองแร่ของจำเลยที่ ๑ โดยตรง เป็นการกระทำความผิดด้วยความจำเป็นหรือไม่ ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า การที่จะพิจารณาว่าเป็นการกระทำความผิดด้วยความจำเป็นหรือไม่ จะต้องพิจารณาข้อเท็จจริงก่อน กรณีนี้จำเลยนำสืบแต่เพียงว่าจำเลยต้องปิดกั้นและทدنน้ำจากทางน้ำสาธารณะเพื่อให้คนงานและครอบครัวของคนงานใช้สอยเท่านั้น มิได้นำสืบว่ามีความจำเป็นเพื่อใช้ในกิจการเหมืองแร่โดยตรง ข้อเท็จจริงที่จำเลยที่ ๑ อ้างเพื่อนำไปสู่ปัญหาข้อกฎหมายนั้น จึงเป็นข้อเท็จจริงที่ไม่ปรากฏในสำนวนทั้งมิได้ยกขึ้นว่ากันมาแต่ในศาลชั้นต้น ฎีกาข้อกฎหมายที่จำเลยที่ ๑ อ้างจึงต้องห้ามฎีกาตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๙๕ ประกอบด้วยมาตรา ๒๒๕ ศาลฎีกาวินิจฉัยให้ไม่ได้ พิพากษายกฎีกาของจำเลยที่ ๑

องค์คณะ

สง่า อำพันแสง · ไพบูลย์ ไวกาสี · ประสาท บุญรังษี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2594/2524>